

PORTRET: MILAN GVERO

Author: [IWPR](#)
[ICTY](#)

Optuzeni general je, u vrijeme napada na Srebrenicu i Zepu, bio neslužbeni Mladicev glasnogovornik

Umirovljeni general bosanskih Srba, Milan Gvero – nekadašnji pomoćnik odbjeglog optuženika Ratka Mladica – postao je drugi beogradski osumnjičenik za ratne zločine koji se ove godine dobrovoljno predao Hagu.

Gveru se tereti za umijesanost u etničko čišćenje dvaju muslimanskih enklava, Srebrenice i Zepe. Svega nekoliko dana posto je beogradskim vlastima predana zapečaćena optužnica protiv njega, on se 21. veljače/februara dobrovoljno predao. U Hag je doputovao 23. veljače/februara.

Nekadašnji glasnogovornik Jugoslavenske narodne armije (JNA) poznat je po tome što je u više navrata organizirao putovanja izvjestaca po ratom zahvaćenim područjima. Na lošem glasu je još od 1991., kada je grupu novinara odveo na ručak u razrušeni Vukovar, gdje im je ispricao da su pripadnici hrvatskih trupa običavali da od prstiju srpske djece prave ogrlice.

Usprkos tome što je državljanin Republike Srpske (RS), Gvero se predao srpskim vlastima, budući da je – otkako ga je 1996. s položaja smijenila tadašnja predsjednica bosanskih Srba Biljana Plavšić – živio u Beogradu.

Na vrhuncu svoje duge karijere, Gvero je bio Mladicev bliski suradnik i neslužbeni glasnogovornik. A upravo u to vrijeme u Bosni je izbila erupcija neprijateljstava.

Gvero je rođen 1937., u Mrkonjić Gradu (Bosna). Po završetku vojne akademije u Beogradu, magistrirao je s temom iz oblasti sociologije obitelji. Za razliku od svojih kolega, mladi Gvero je u vojsku stupio kao politički oficir, a ne kao pripadnik borbene jedinice.

Tokom citave karijere ostao je politički oficir, zadužen za moral i odnose s javnošću. Tako je dospio i do celnog mjesta u Politickoj upravi, koja je nakon pada komunizma preimenovana u Sektor za moral i informiranje.

Izvori bliski optuženom generalu tvrde da je tokom šezdesetih, dok je radio kao predavač po političkim školama JNA, Gvero bio postivan zbog svog “ponasanja i stava”, budući da je prepoznat kao ambiciozni oficir lojalan marsalu Titu i vladajućem Savezu komunista.

Početak devedesetih i raspad Jugoslavije Gvero je dočekao kao pukovnik i glasnogovornik JNA. U ranoj fazi sukoba, održavao je redovne tjedne konferencije za štampu, pokušavajući objasniti i opravdati postupke vojske.

A kada je i u Bosni izbio rat, Gvero je napustio svoj beogradski obiteljski dom i priključio se Vojsci Republike Srpske (VRS). U Banja Luci je osnovao pres-centar, koji je pored ostalog objavljivao i vojni tjedni magazin.

U VRS-u je nekoliko puta unapredjivan, da bi mu na kraju bio dodijeljen čin general-potpukovnika. Kao pomoćnik i neslužbeni glasnogovornik Ratka Mladica, obavljao je dužnost načelnika Sektora za moral,

informiranje i pravna pitanja.

Poznavaoci prilika u nekadasnjoj JNA i VRS-u izjavili su za IWPR da je Gvero spadao medju oficire koji su se snazno oslanjali na Beograd, izbjegavajući pokazati saveznistvo s nacionalistickim rukovodiocima poput Radovana Karadzica, koji je danas jedan od najtrazenijih odbjeglih optuzenika Haskog tribunala.

U vrijeme kada je Karadzic, s pozicije vrhovnog zapovjednika pokusavao smijeniti Mladica, Gvero je stao na stranu potonjeg, optuzujuci predsjednika bosanskih Srba za pokretanje lova na vjestice protiv visokih starjesina VRS-a.

Nakon sto je 1995. rat u Bosni okoncan Dejtonskim mirovnim sporazumom, Karadzic je smijenjen, da bi za predsjednika RS-a bila izabrana Biljana Plavsic. Uz podrsku medjunarodne zajednice, ona je radila na slabljenju Milosevicevog utjecaja u entitetu bosanskih Srba. U tu svrhu, nije prezala ni od smjene onih visokih oficira VRS-a koju su bili bliski Beogradu. Tako se Gvero nasao medju osamdesetoricom onih koji su 23. listopada/oktobra 1996. ostali bez posla.

Nakon smjene, Gvero se vratio u Beograd, u kojem je – sve dok vlastima nije predana zapepacena optuznica protiv njega – provodio svoje umirovljenicke dane.

Gvero je drugi srpski general koji se, od pocetka godine, dobrovoljno predao Hagu, sljedeci primjer Vladimira Lazarevica, koji je to ucinio prije nesto manje od mjesec dana, nakon sto se susreo sa srpskim premijerom Vojislavom Kostunicom.

Kostunicina vlada, formirana 2004., zagovara suradnju s Tribunalom po modelu dobrovoljne predaje – a ne hapšenjem i izrucivanjem optuzenih – uslijed cega s raznih strana trpi ostre kritike.

Izostanak suradnje doveo je do toga da je medjunarodna zajednica upozorila Srbiju da pregovori o mogucem prijemu u Evropsku Uniju i program NATO-a Partnerstvo za mir nece moci poceti sve dok ne bude vidnog napretka u ovoj sferi.

Predsjednik Srbije i Crne Gore (SCG) Svetozar Marovic izjavio je kako predaja Gvera i Lazarevica “odrazava visoku razinu svijesti o tome da puna suradnja s Haskim tribunalom predstavlja uvjet za približanje [clanstvu u] EU-u”.

Daniel Sunter je suradnik IWPR-a iz Beograda.

Location: [Balkans](#)
[Serbia](#)
[Bosnia and Herzegovina](#)

Source URL: <https://iwpr.net/sr/global-voices/portret-milan-gvero>